

ភាគទី ១០

ចំណងឈ្មោះ

លោកប៊ែកណាសំណាក់នៅអូតែលឡឺវ្យូយ៉ាល់ ។ រាល់ព្រឹកលោកតែង
 ជិះស៊ីក្លូមកស្រស់ស្រួប កន្លែងលក់បាយ "កុងសាំង" វិថីអាម៉ង់រូស្ស ។ លោក
 ជាំវកាសែត "ឡាវេរតេ" មើលពុំដាច់ ។ ថ្ងៃមួយលោកក្រឡេកភ្នែកទៅ ឃើញ
 រូបថតក្មេងម្នាក់អាយុ ២០ ឆ្នាំប្លាយ ។ លោកមើលភ្លាមលោកស្គាល់វុធិជាកូន
 សិស្សលោក ។ ចំណងជើងដាក់ថា "បុរសនេះបាត់អំពីផ្ទះឪពុកនៅយប់ថ្ងៃទី
 ២១ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៣..... ពុំដឹងជានៅតំបន់ណាចំនួនអស់រយៈ ៦ខែហើយ ។
 ឪពុកអ្នកឈ្មោះធូរ ជាពាណិជ្ជមានងារហៅថា ឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិផ្ទះនៅវិថី
 ប៉ាស្ត័រយេលេខ ២០ ។ បើឈ្មោះណាកឃើញសូមអញ្ជើញទៅប្រាប់នៅគេហ-
 ដ្ឋានផ្ទះនោះ នឹងបានទទួលរង្វាន់ជាប្រាក់ ៥០០០ រៀល ។

លោកប៊ែកណាបត់កាសែតញញឹមទុកក្នុងចិត្តថា នេះជាលាភរបស់អញៗ
 រួចខ្លួននៅសោហ៊ុយចាយវាយដែលមកលេងស្រុកខ្មែរលោកអុជបារី "ក្រាវ៉ែន-
 អា ១" ជក់រួចហៅអ្នកបំរើ ៖

- បោយ, កាហ្វេទទេមួយទៀត ។ បោយស្ទុះទៅប្រាប់ខាងក្នុងរួចចេញ
 មកវិញ យកកាហ្វេមួយកែវក្តៅៗ ដាក់លើតុលោក ។

លោកពិសារកាហ្វេបណ្តើរជក់បារីបណ្តើរ ។ លោកទាញកាសែតអំពី

ហោរាហារមើលទៀត ។ វិថី "ប៉ាស្ទ័រ" លេខ ២០ ។ លោកឡើងស៊ីកូ
 ត្រឡប់ទៅអូតែលវិញ ។ រួចលោកបើកផែនទីក្រុងភ្នំពេញមើល ។ វិថីប៉ាស្ទ័រ
 ផ្ទះ ! លោកចង់លក់ខ្លួនលោក ។ លុះលោកដឹងកន្លែងវិថីដែលត្រូវរកហើយ
 លោកអញ្ជើញដូតទឹក ស្លៀកពាក់យ៉ាងស្អាតបាតចុងក្រវាត់ពណ៌ "សូកូឡា" រួច
 តាំងលោកអញ្ជើញដើរ ព្រោះថាជិះស៊ីកូទៅលោកពិបាកមើលលេខផ្ទះណាស់ ។
 ម្យ៉ាងទៀតបើដើរលោកទស្សនាបានសព្វគ្រប់ផង ព្រោះលោកគិតថាត្រឡប់
 ទៅបារីសវិញ លោកនឹងសរសេរសៀវភៅមួយក្បាលអំពីដំណើរលោកមកកាន់
 រាជធានីកម្ពុជារដ្ឋ ។ កន្លះម៉ោងហួយលោកដើរដល់វិថីប៉ាស្ទ័រ ។ លោកមើល
 ឆ្នេងមើលស្តាំ ។ យូរៗ ស្ថាបហោរាម្តងៗ ដោយក្រែងបាត់កាសែត ព្រោះ
 លោកចាស់ហើយខ្លាចច្រឡំលេខផ្ទះ ។ ១៩, ២១, ២៣, នេះលេខផ្ទះខាងឆ្នេង
 យីជ្រុលឯតើ ! លោកត្រឡប់វិលវិញ ។ លេខ ២០១ ។ ផ្ទះលេខ ២០ នៅខាង
 ស្តាំដៃលោកទេតើ រួចមានឡានស៊ីត្រែអែន ១៥សេះ ចតនៅមុខផ្ទះផង ផ្ទះនោះ
 ជាផ្ទះពីរជាន់របងដែកព័ទ្ធជុំវិញ លេខ ២០ហ្នឹងហើយ ។ លោកក៏អញ្ជើញចូល
 ដល់លើផ្ទះខាងក្រៅ ។

អ្នកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិចូរ នៅក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវកំពុងមើលកាសែត
 លោកមានទឹកមុខស្រពោនដោយកើតទុក្ខ ពិសាបាយពុំបានសម្រាន្តក៏ពុំបាន
 ទៀត ។ លោកមានកូនតែមួយ ។ លោកពោះម៉ាយផង ។ លោកពុំហ៊ានយក
 ប្រពន្ធទៀតទេ ព្រោះខ្លាចម្តាយចុងធ្វើបាបកូនលោក ។ លោកសុខចិត្តនៅម្នាក់

ឯងជាមួយនឹងមីងស៊ី ដែលត្រូវជាមេដោះវុធិកូនសំលាញ់លោកស្មើថ្លើមប្រមាត់
 តុក ! តុក ! សូរគោះទ្វារ ។ លោកភ្ញាក់ច្រើត, ក្រោកឈររួចសួរ ÷

- អ្នកណាហ្នឹង ?

- តុក ! តុក ! សូរគោះម្តងទៀត ។

លោកបើកទ្វារភ្លាមចេញមកក្រៅ ក៏ឃើញលោកប៉ែកណា, លោកងក់
 ក្បាលគំនាប់អញ្ជើញភ្ញៀវអង្គុយកៅអី, ដាក់ប្រអប់បារីជូន ។ រួចស្រួលបូល
 លោកប៉ែកណាសួរភ្លាម ÷

- លោកនេះហើយឬដែលជាឪពុកវុធិ ?

ឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិឮតែឈ្មោះកូនញីដូចគេថ្លែង ។ លោកពុំចង់នឹក
 ឈ្មោះឡើយ ។ ព្រោះតែនឹកពេលណា បេះដូងលោកញីដូចជាគេយកកាំបិត
 យ៉ាងមុតមកវះ ។

- បាទខ្ញុំនេះហើយជាឪពុកវុធិ ។ លោកមានការអ្វីចំលែកដែរ ព្រោះវុធិ

..... លោកនិយាយពុំចប់ផងគាំងមាត់ជាប់ ដូចជាគេយកអ្វីទៅទប់ថ្នាំលោក
 ទាំងសងខាងកុំឱ្យកំរើកបាន ។ ទឹកភ្នែកស្រក់ធ្លាក់មកលើតុ ។

- ខ្ញុំដឹងទុក្ខលោកអើយ ។ ខ្ញុំមកនេះដើម្បីនឹងជួយសំរាលទុក្ខលោក ។

លោកប៉ែកណាតបវិញ ។ រួចលោកដកកាសែតដែលមានរូបវុធិដាក់លើតុ ។

លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិអរដូចគេហោះ ។ លោកក្រោកឡើងស្តុះទៅ
 ចាប់ដៃភ្ញៀវអង្គុយទាំងទឹកភ្នែក រួចមានវាចាថា ÷

ភាគទី ១១

ឪពុក និងកូនជួបនៅកោះ

ថ្ងៃសៅរ៍មកដល់ហើយ ។ ឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិ និងលោកប៊ែកណា ជិះ
ឡានតម្រង់ទៅមាត់ទន្លេមេគង្គ ចំពោះកន្លែងក្រុមហ៊ុនអុំទូកលេង ព្រោះ
កាណូតរបស់លោកឧកញ៉ាចតចាំនៅផែនដីនោះ ។ អ្នកទាំងពីរក៏ឡើងកាណូត
ព្រមទាំងមានពួកម៉ាកលោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិពីរនាក់ទៀតទៅជាមួយផង គឺ
លោកចាងហ្វាងស៊ុយ និងលោកសុភាតិប ។ ពូតុបជាអ្នកកាច់ចង្កូត បញ្ជោះ
ម៉ាស៊ីនកាណូត រួចបើកលឿនស្លោតឧបមាកាត់ឆ្នងទន្លេមេគង្គឆ្ពោះទៅឯកើត
សំដៅរកកោះឧកញ៉ាតិ ។

ព្រះអាទិត្យរះចេញខ្ពស់ស្រឡះបន្តិចហើយ ពពកដែលមានពណ៌គ្រប់
យ៉ាងក៏ក្លាយទៅជាសម្បុរមាស ចាំងទៅលើទឹកភ្លឺរន្ទះផ្អែកៗ ដូចជាគេបញ្ចាំង
ពិល ។ សត្វក្អែកស្រែកយំអឹងអាបំពេញលើដើមអំពិលដែលដុះជាជួរតាមមាត់
ទន្លេ ។ ខ្យល់បក់រំភើយ, មេឃស្រឡះធេងតូរឱ្យសប្បាយរីករាយជាពន់ពេក ។
ធាតុអាកាសទន្លេធ្វើអោយអ្នកដំណើរទាំងឡាយ ដកដង្ហើមធូរទ្រូងដោយគេ
ធ្លាប់តែនៅទីក្រុងស្ទះស្លាប់ជាខ្លាំង ។

កោះឧកញ៉ាតិលេចឆ្នេរ ។ នៅមាត់ទន្លេគេឃើញដើមឈើគ្រប់យ៉ាង :
ដើមឫស្សីដុះត្រង់ផ្លូវលេចស្លឹកខៀវស្រងាត់ដូចជាទឹកបាញ់ទៅលើ ដើមស្វាយធំ

មានម្លប់សាខា, ដើមគដុះជាជួរ ។ គេចតកាណូតរួចបបួលគ្នាឡើងលើកោះ ។
ក្មេងៗ ដដែលរត់មកឈូឆរស្រែកបន្ទរឡើងថា លោកបាវាំងដែលទិញរូបមក
ទៀតហើយ ។ ក្មេងឯទៀតក៏រត់មកមើលដែរ ។ គេនិយាយគ្នារអ៊ូៗ រួចតម្រង់
ទៅផ្ទះឱកនាងឯម ។ លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិក្រឡេកឃើញកូនលោកកំពុង
តែជំរះស្មៅនៅមុខផ្ទះ ។ លោកស្ទុះទៅអោបបុត្រ លោកមានទឹកនេត្រាបូរ
ពាសពេញ ។ លោកបន្លឺវាថាខ្យាវៗ ។

- ឱ កូនសំលាញ់ប៉ារ៉េយ ! ឪពុកស្មានថាអ្នកស្លាប់បាត់ទៅហើយ ពុំដឹង
ជាអ្នកនៅរស់ទេ ។ ឪពុកដូចជាភើតម្តងទៀត ដែលបានឃើញរូបនៅគង់វង្ស
ដដែល ។ ឱ កូនឪពុក អ្នកម្តេចពុំនិយាយរកបិតាសោះ ។

ឱកធ្វើភ្នែកឡើងឡង់ឆ្ងល់ក្នុងចិត្តជាគ្រៃពេក ។ អ្នកប្រឹងប្រែងអំពីក្រ-
សោបបិតាអ្នក ។

គេនឹកសង្ស័យក្រៃលែង រួចគេតបរិញ ។

- សូមលោកអត់ទោស ។ ក្រែងលោកច្រឡំទេដឹង ! ខ្ញុំគ្មានឪពុកម្តាយ
ទេ ។ ខ្ញុំជាក្មេងកំព្រាលង់ទឹក កុំតែបានតាយាយជួយចិញ្ចឹម ដោយប្រពន្ធខ្ញុំដែល
ត្រូវជាកូនតាយាយជួយស្រង់អំពិលង់ទឹកឱ្យរស់ជាមនុស្សឡើង កុំអីស្លាប់បាត់
ទៅហើយ ។

លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិធ្លាក់ថ្លើមក្អក ។ លោកបានដណ្តឹងកូនគេយូរ
ហើយទុកជាកូនសង្សារបញ្ចាំចិត្តឱ្យរុំរ៉ៃ ។ នាងឈ្មោះ រ៉េនូជាបុត្រីឧកញ៉ាពាណិជ្ជ

ជល សាលីងរ ទៅឯក្រុងភ្នំពេញ ។ តែលោកទាល់គំនិត ដោយយាយតា និង
នាងឯមមានគុណឧបការៈខ្លាំងលើបុត្ររបស់លោកៗ ក៏នៅស្ងៀមឥតឆ្លើយអ្វី ។
លោកចូលទៅជួបតាគាំយាយគង់ និងនាយរដ្ឋនិយាយសារស័ព្ទអំពីដើម
ហេតុតាំងពី "វុធិ" ត្រឡប់ពីស្រុកបារាំងវិញ, រួចបាត់ខ្លួនទាល់តែដល់រឿងចុង
បង្ហើយនេះ ។ យាយតាជឿណាស់ទៅហើយ ព្រោះគាត់ដឹងតាំងពីដំបូងហេតុ
ថាឱកាពុំមែនជាកូនអ្នកក្រខ្យត់ឡើយ ។

គេអញ្ជើញលោកឡើងទៅលើផ្ទះ ។ ឯមក៏ចេញមកសំពះសួរលោក
ឪពុកក្មេក ។ លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិពេញចិត្តនឹងកូនប្រសារដែរ តែថាមក
ជំទាស់គ្នានឹងរឿងដែលលោកបានស្តីកូនគេទុកមុនទៅហើយ ។ លោកប្រកាន់
មាំនៅពាក្យសច្ចៈរបស់លោកដូចជាពាក្យចាស់លោកថា : "មនុស្សគេយកសំដី
ដីរគេយកភ្នក" ឬដូចពាក្យមួយទៀតដែលថា : "បើរនាបវាបាក់អាចយករនាប
ជួសបាន, សំដីជ្រួសគ្មានអ្វីជួសបានទេ" ។ យើងឆ្ងល់ដែរ, ម្តេចលោកពុំគិតយក
ពាក្យមួយទៀតមកជ្រៀតជាមួយ "ទៀងពុំឈ្នះទាល់ ?" ..... ដោយសេចក្តី
ប្រកាន់មាំនេះហើយ មួយទៀតដោយគិតឃើញថា ស្រីស្រុកចំការម្តេចចូល
ក្រុងនឹងគេទាន់សម័យបាន ដែលធ្វើគំនិតលោកឱ្យគិតធ្វើឧបាយយ៉ាងណាឱ្យតែ
បំបែកកូនលោកអំពីនាងឯមឱ្យទាល់តែបាន ។ ឱ គួរឱ្យអនិច្ចាណាស់ ! ទៅមុខ
តទៅនារីកោះឧកញ៉ាតិបានសេចក្តីសុខសប្បាយនឹងប្តីប្រពន្ធដែរឬទេ ?

លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិចូរ និយាយអង្វរសូមយកវុធិទៅនៅជាមួយ

ដើម្បីជួយព្យាបាលអាការៈរោគកូនលោក ។ លោកប្រគល់ជូនប្រាក់យាយតា
ចំនួនមួយម៉ឺនរៀល ។ យាយតាអរណាស់ព្រោះគិតថាកូនរបស់គេ គាត់ក៏ពុំ
ហ៊ានឃាត់យ៉ាងឡើយ ។

ចំណែកឱកាពុំប្រកែកដាច់អហង្គរថា ស្តីតែរស់នៅកោះឧកញ៉ាតិជា
មួយនាងឯមលុះត្រាតែអស់មួយជីវិត ។ តាយាយនិងរដ្ឋនិយាយអង្វរលូងលោម
ជាខ្លាំង ទំរាំតែឱកាដាច់ចិត្តព្រមទៅជាមួយនឹងបិតា ។ តែអ្នកដាក់កម្រិតថា
ទាល់តែឱ្យប្រពន្ធអ្នកទៅជាមួយដែរទើបអ្នកព្រម ។

លោកទាល់គំនិតក៏សុខចិត្តឱ្យយកនាងឯមទៅជាមួយ រួចលោកសញ្ជឹង
ថា អញនឹងធ្វើកិច្ចទាល់តែឱ្យនាងនេះបែកបាក់អំពីកូនអញ ។

ឱកា និងឯមប្តីប្រពន្ធ រៀបចំហិបដាក់សំពត់អាវជាមួយគ្នា ។ ឱកាយំដូច
កូនក្មេង ។ គេពុំចង់ឃ្នាតអំពីកន្លែងដែលធ្លាប់ដេកនៅឡើយ ។ គេដើរជុំវិញផ្ទះ
មើលដំណាំគ្រប់មុខ ។ គេទៅអង្គុលក្បាលអាកាង និងអាចម្ប៉ាជាគោដីស្នេហា
របស់គេ ដែលគេទើបនឹងទិញដោយប្រាក់លក់រូបគំនូរនាងឯម ។ គេនិយាយនឹង
គោដូចជាមនុស្ស ។

- ឱ អាសំលាញ់អើយ ! អញលាងហើយ តែអញពុំទៅយូរទេ ។ អញ
មុខនឹងត្រឡប់មករកឯងវិញ ។

គេផ្តាំផ្តាច់នឹងបងថ្លៃគេកុំឱ្យធ្វើបាបគោគេ ។ សត្វទាំងពីរពួសដីម្ចាស់
ក្រោកឈររកកន្ទុយល្ងីចៗ ល្បឿនអណ្តាតលិទ្ធដែម្ចាស់ ។ ឱសត្វអើយ ! ខ្លះតែ

ប្រុស ។ តាមមានទឹកមុខស្រងូត ។ យាយគង់មានទឹកភ្នែករលីងរលោង ។ នាយរដួបព្រួញសំលេងក្សេតក្សត ដោយទឹកភ្នែកចង់ហូរមកតែអ្នកខំទប់បញ្ចូលទៅវិញ ។ គេបាននាំគ្នាទាំងអស់ មានក្មេងចាស់ទាំងភូមិជូនដំណើរឯមឱកឡើងកាលុត ។ លោកតាវត្តកោះឧកញ៉ាតិជាចៅអធិការស្តាយឱកជាខ្លាំងព្រោះឱកជាឧបាសកមួយ ដោយប្រសើរបាននាំអ្នកស្រុកចូលប្រាក់កាសសង់សាលាមួយខ្នង ព្រមទាំងបានចូលខ្លួនឯងជួយបង្រៀនក្មេង និងព្រះសង្ឃទៀតលោកបានបបួលលោកសង្ឃទាំងវត្តសូត្រ "ជយន្តោ" ឱ្យពរសព្វសាធុការដល់ស្វាមីភរិយាដែលត្រូវចាកចេញទៅនៅប្រកបការងារក្រុងវិញ ។ ឱពរជ័យព្រះពុទ្ធអើយ ! លោកជួយដល់អ្នកទាំងពីរអោយបានសុខសាន្តនឹងគ្នាទៅអនាគតបានឬទេ ? ឱក និងឯមកាន់ដៃគ្នាចុះកាលុត ។ រសៀលម៉ោង ៥ទៅហើយ ។ ម៉ាស៊ីនយន្តនាវាបញ្ជូនលាន់សំលេងរំពង រួចឆ្លងកាត់ទន្លេមេតង្គទៅកាន់ចតុមុខជារាជធានីកម្ពុជរដ្ឋ ជាលំនៅធួប្រពន្ធដែលឃ្លាតអំពីកោះឧកញ៉ាតិ ជារឿងរ៉ាវមួយយ៉ាងរំលែងឆ្ងាយ ទៅអនាគតដោយគេពុំអាចទាយបានបណ្តាលអំពីកិលេសធម៌តិ : លោភៈ, ទោសៈ, មោហៈ នៃមនុស្សក្នុងនាលោកីយនេះ ។

ភាគទី ១៣ ចំរើនភាពថ្មីប្តីប្រពន្ធ

លុះដល់ផ្ទះ លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិប្រាប់មីងស៊ីជាមេដោះវុធិឱ្យរៀបចំបន្ទប់វុធិដែលធ្លាប់នៅឱ្យបានស្រួលបួល ។ លោកនិយាយរាយរាប់ប្រាប់ថាវុធិមានប្រពន្ធហើយ ។ កុំឱ្យមីងស៊ីសាកសួរអ្វី ព្រោះវុធិ "ភ្លេចរឿងដើម" អស់រលីង ។

មីងស៊ីធ្វើដូចចៅហ្វាយបង្គាប់ ។ គាត់ឃើញវុធិគាត់ឆ្ងល់ណាស់ ម្តេចពុំនិយាយរកអ្នក ។ គាត់គិតក្នុងចិត្តថា នេះសមដូចសំដីលោកប្រុសមានប្រសាសន៍មែន ។

គាត់ក៏អញ្ជើញបុរសថ្មីប្រពន្ធឱ្យសំណាក់បន្ទប់ដែលគេរៀបចំ ។ លោកប្រុសអោយដោះរូបថតវុធិចេញអោយអស់ព្រោះលោកគ្រូពេទ្យហាមថា តែទុកអោយឃើញ វុធិមុខតែវិបល្លាសខ្លាំងទៀតមើលលែងជាហើយ ។ ត្រូវតែព្យាបាលបន្តិចម្តងៗ ។

លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិ និងមីងស៊ី បាននិយាយគ្នាស្រេចដើម្បីនឹងពង្រាត់បង្រាសឯមអំពីគូសង្សារនាង ។ គួរអោយអាណិតនាងជាពន់ពេក ។ នារីពុំដឹងខ្លួនអ្វីឡើយ ។ នាងស្មានថាគេស្រលាញ់ពិតៗ ។ ដំបូងឡើងគេញឹកញាប់នឹងនាងណាស់ ។ គេអោយបរិភោគបាយទឹកជាមួយនឹងគេដូចជានៅក្នុងគ្រួសារដែរ ។ រួចមកគេប្រាប់នាងថា គេយកប្តីនាងអោយទៅដំណេកពេទ្យ

ព្រោះវុធិស្តមណាស់ ត្រូវចាក់ថ្នាំអោយមានសាច់ឈាមឡើង ។ នាងអរពន់ពេក
ព្រោះនាងពុំគិតទេនូវជីវភាពរបស់នាង អោយតែប្តីនាងជាស្រួលខ្លួន ។

វុធិប្រកែកពុំព្រមដំណេកពេទ្យសោះ ។ គេថ្លែងប្រាប់ថាគេឥតមានរោគ
អ្វីទេ លុះត្រាតែនាងឯងមអង្វរជាខ្លាំង ។ ដោយលោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិយក
នាងធ្វើជានុយ ព្រោះលោកនិយាយអ្វីទៅវុធិពុំបានការសោះ ទាល់តែនាងឯងម
និយាយទើបយុវជននោះព្រម ។ លុះដោយអំណាចប្រពន្ធនិយាយជាច្រើនលើក
ច្រើនត្រា វុធិក៏ព្រមទៅដំណេកពេទ្យតាមសេចក្តីស្នើរបស់បិតាគេ ។

លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិអរក្រែលែងឥតឧបមា ព្រោះបំណងលោក
ដែលគិតទុកយូរមកហើយ បានសំរេចដូចសេចក្តីប្រាថ្នា ដោយពេទ្យសន្យានឹង
មើលអោយជា ហើយបើជារោគនោះពេលណានឹង "ភ្លេចរឿងរ៉ាវនៅកោះឧក-
ញ៉ាតិអស់" ។ ត្រង់ណោះហើយដែលជាចំណុចធំរបស់លោក ។

វុធិចូលដេកពេទ្យឈ្នួលបារាំងនៅផ្លូវប៉ូលបូលេខ ២ លោកគ្រូពេទ្យ
ឈ្មោះដេស្វាត្រ (Deswat) ។

ភាគទី ១៤ បំណែកទី១

លោកគ្រូពេទ្យបានហាមថា ត្រូវអោយប្រពន្ធមកសួរតែមួយអាទិត្យ
ដំបូងទេ ។ ដល់ពីរអាទិត្យក្រោយទៀតសឹមអោយមកម្តងទៀត ។ ដល់បីអា-
ទិត្យមកជាទីបង្ហើយ អ្នកជំងឺមុខជាលែងស្គាល់ប្រពន្ធហើយ ព្រោះលោកឧកញ៉ា
សន្យានឹងជូនរង្វាន់ជាប្រាក់ពីរម៉ឺនរៀល បើកាលណាបានប្រកបដូចពាក្យគ្រូ
ពេទ្យសន្យាមែន ។

គេប្រៀបចរិធានការណ៍ដូចជាលោកគ្រូពេទ្យប្រាប់ពុំមានខ្លោះ ។ ក្នុងកំ-
ឡុងមួយអាទិត្យដំបូង នាងឯងចុះឡើងសួរប្តីពុំដែលដាច់ ។ នាងរាបតែសារ
សព្វអំពីរឿងដែលគេធ្វើបាបខ្លួនហើយ តែនាងខ្លាចប្តីនាងព្រួយចិត្ត ។ ដំបូងគេ
អោយនាងបាយទឹកជាមួយ ។ រួចទៅគេអោយបាយជាមួយនឹងបាវព្រាវ ។ មិន
តែប៉ុណ្ណោះគេថែមទាំងបណ្តេញនាងឱ្យទៅនៅបន្ទប់តូចមួយបៀតរោងឡាន ។
នាងគ្មានប្រកែកអ្វីទេ នាងខំជួយធ្វើការដូចជាមនុស្សបំរើឯទៀត ។ នាងបោក
អ៊ុតរាល់ថ្ងៃពុំឈប់ឈរ ។

ថ្ងៃមួយនាងសួរប្តីមានទឹកមុខក្រៀមក្រំជាខ្លាំង ។ ប្តីនាងសួរការអ្វីក៏
នាងពុំរាយរាប់ប្រាប់ឡើយ គ្រាន់តែថានាងពុំស្រួលខ្លួនបន្តិចប៉ុណ្ណោះ ។ ឱកខំ
អង្វែលក្បាលប្រពន្ធដាក់អោយនាងអង្គុយលើភ្លៅ ហើយទើបផ្តាល់សើៗមាន
វាចាថា ÷

- អូនកុំព្រួយ ! បងមុខតែសុំចេញឆាប់ៗហើយ ។

សំដីនេះធ្វើអោយនាងស្រក់ទឹកភ្នែកតក់ៗ ។ ឱកយកកន្សែងជូតទឹក
ភ្នែកអោយនាង ។ ជួនជាពេលនោះនាង "វ៉ែន" ជាតូបញ្ចាំចិត្តមកសួរ សុខទៅ
អោបឱកដោយរលឹកជាខ្លាំង ព្រោះនាងភ្លេចសំដីឪពុកក្មេកផ្តាំ ។ ឱកច្រាននាង
ចេញហើយចង្អុលថា ÷

- ឡះនំ ! ប្រពន្ធខ្ញុំ ។ ខ្ញុំពុំស្គាល់នាងទេ ។ នាងមកអំពីណាតាំងខ្លួនជាតូ
សង្សារបញ្ចាំចិត្តខ្ញុំ ?

នាងវ៉ែនតូចចិត្តខ្លាំងណាស់ ក្រោកក្រែសយកកន្សែងខ្ទប់មុខរត់ចេញ.
យំខ្សឹកខ្សួលអូលអាក់ដូចជាមានអ្វីមកញាត់ពេញក្នុងដើមទ្រូង រួចឡើងឡាន
បាត់មួយរំពេច ។ ចំណែកឯមនាងទៅជាអាណិតនាង "វ៉ែន" ផង ។ នាងបន្ទោស
ឱកខ្លះដែរ ដោយឱកធ្វើបែបនេះជាកិច្ចនាំអោយតែគេនិន្ទាដល់រូបនាង ព្រោះ
នាងនៅក្មេងមែន តែគំនិតកាន់តែដុះឡើងពេលដែលគេធ្វើបាបនាង ។

ភាគទី ១៥ នឹកឃើញរឿងមើម

អាទិត្យទិពិរចូលមក ។ គេលែងអោយឯមទៅសួរហ្នឹងទៀត ព្រោះគេ
ព្យាបាលរោគដោយប្រើកំលាំងទឹកក្រុត ដែលឆក់សន្លប់ឥតដឹងខ្លួន ។ លុះមួយ
ថ្ងៃហើយ ទើបរុំវិញភ្នែកខ្លួនបន្តិចដូចជាគេក្រោកអំពីដំណេក ។ ឱកក្រឡេកមើល
ឆ្វេងស្តាំឃើញបិតាអង្គុយជិត ក៏លើកដៃសំពះសួរហ្នឹងទៀតថា ÷

- ខ្ញុំដំណេកពេទ្យនេះយូរហើយឬអី ?

- កូនមកយូរហើយ គេទៅ ព្រោះពេទ្យហាមកុំអោយឪពុកនិយាយ
រឿងទៀត ។

ឱកធ្មេចភ្នែកទៅវិញ ។ គេចាក់ថ្នាំ "វីតាមីនបេ ១២ ទៅ ៥០០០ មីលី
ក្រាម" ដើម្បីលើកកំលាំងអ្នកជំងឺ ។ ក្នុងអាទិត្យទិពិរនេះជំងឺបានស្រាកស្រាន្ត
មែនទែន តែគេហាមថាចាំអាទិត្យទិបិសិន សឹមអោយឯមមកជួបសួរ ។ អា-
ទិត្យទិបិចូលមកទៀត ។ គេធ្វើឧបាយកំណាចមួយយ៉ាងឃោរឃៅ ។ ដំបូងគេ
អោយនាង "វ៉ែន" តែងខ្លួនដោយឆើតឆាយ ។ នាងជាស្រីក្រុងស្រាប់ មានសំរស់
ពីនាយឥតខ្ចោះព្រោះនាងធ្លាប់តែស្រណុក ។ នាងជាបុត្រីឧកញ៉ាពាណិជ្ជជលសា
លី-អ្វី ដូចយើងបានអធិប្បាយប្រាប់ ។ នាងមានសាច់សស្អាតដូចបណ្តូលចេក
មុខនាងរាងមូលដូចស្រីជប៉ុន ។ សក់នាងអ៊ុតមានផ្នត់ធំៗ ច្រមុះរាងដូចស្រីចិន
បបួរមាត់ក្រហមហើយថែមទាំងផាត់ក្រែមទៀត ។ ថ្ពាល់ទាំងពីរភ្លឺរលោង

ដោយជាតំប្បវាទ ។ រាងនាងតូចស្ទើរគួរជាទីចេតនាដល់កំលោះទាំង
ឡាយជាពន់ពេក ។ នាងមានដំណើរទន់ភ្លន់សុដន់ទាំងពីរមូលក្ប់ស្រួចចុង ។
ម្រាមដៃដូចបន្ទាត់ក្រចក ក្រចកក៏រលោងដោយលាបពណ៌ក្រហមឆ្មៅ ។ នាងចូល
ទៅកន្លែងអ្នកជំងឺ ។ បិតាក្មេកក៏ចេញមកក្រៅដើម្បីអោយគូសង្សារបញ្ចាំចិត្ត
ទាំងពីរនាក់ និយាយរាក់ទាក់ដំណាលនូវសេចក្តីរាគៈរៀងខ្លួន ។

ឱកក្រឡេកឃើញនាង ក៏ស្ទុះចុះអំពីគ្រែទៅអោបនាងរើនូដោយសេចក្តី
នឹករលឹកយ៉ាងខ្លាំង ។

- អ្នកបងៗ ! នេះជាសំដីនាង "រើនូ" ។ អ្នកបងស្គាល់អូនហើយឥឡូវ ?

- ចុះបងមានភ្លេចអំពីកាលណា ។ ឱអូនរើនូសំលាញ់ចិត្តបងអើយ !

អ្នកណាថាបងភ្លេចអូន ។ តាំងពីពេលត្រលប់ពីស្រុកបារាំងវិញ បងចង់ការភ្លាមៗ
តែហោរចង្រៃចេះតែថាផ្សងខែឆ្នាំ ។ ត្រូវរកពេលវេលាល្អសិន ។

- ក្រែងបងភ្លេចអូនទេឬ ?

- ទេបងពុំភ្លេចទេ !

- បងស្រលាញ់អូនណាស់ទៅឬ ?

- ស្នើជីវិតបង អូន ! បើពុំសង្វេងរូងប្រមាត់ឱ្យបាន បងពុំសហើយ !

កំពុងតែសារសព្វសេចក្តីស្នេហារៀងខ្លួន ស្រាប់តែឮសូរគោរពទ្វារ តុក !
តុក ! លាន់ឡើង ។ រុំធី និងនាងរើនូ ក៏ឈប់និយាយគ្នា ។ រុំធីស្ទុះទៅច្រានទ្វារ
ស្រាប់តែឃើញឯមមកដល់ដែរ ស្ទុះទៅអោបប្តីដើម្បីនឹងសារសព្វអំពីរឿងគ្រប់
ជំពូកដោយមួយថ្ងៃៗ ម៉ឹងសុំជេវប្រទេចផ្តាសានាងពុំដាច់ ។ តែក្នុងពេលនោះ

រុំធីច្រាននាងចេញ ធ្វើមុខមាំដាក់ហើយស្រែកថា ។

- នាងមកអំពីណាក៏ឥតខ្ចាសសោះ ហ៊ានមកអោបខ្ញុំឥតកោតព្រួយ
ដល់គូសង្សារបញ្ចាំចិត្តដែលឈរជិតខ្ញុំនេះ !

- ឱ បង ឱក !

- ខ្ញុំពុំមែនឈ្មោះឱកទេ នាងច្រឡំហើយ ។ សូមអញ្ជើញទៅមើលបន្ទប់
ឯទៀតទៅ ។

ម្តងនេះរុំធីនិយាយគួរសមបន្តិច ដោយស្មានថាឯមច្រឡំបន្តបរិញ ។
ឯមគិតថាបើនិយាយរ៉ាយរ៉ាប់ទៅក៏ឥតអំពើ ។ នាងវិលត្រឡប់មកផ្ទះលោក
ឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិវិញ ហាក់ដូចជាមនុស្សឆ្លុត នាងតូចចិត្តនឹងព្រេងវាសនា
ពន់ពេក ។

ចំណែក រើនូ សើចក្តាកក្តាយហើយកៀករុំធីដោយមានសំដីឥតគប្បី
ឡើយ ។

- យីហួសចិត្តណាស់ព្រះអើយ ! ចេះច្រឡំប្តីគេប្តីឯងដែរហ្ន៎ ។ នេះគាប់
ជាខ្ញុំនៅជាមួយ បើសិនណាខ្ញុំពុំនៅផង ប្រហែលជាបងស្រលាញ់ដែរមើលទៅ
ព្រោះស្រស់ណាស់នាងអីគេនេះ ។

- កុំនិយាយយ៉ាងនេះអូន បងភ្លេចអូនណាបានបើមុខមាត់រាងរៅដូច
ជាកញ្ញានៅឋានសួគ៌ ។

ចំណែកនាងឯមមកដល់ផ្ទះវេចបង្វិច រួចរត់ចេញភ្លាម ។

លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិឃើញដូច្នោះ ប្រគល់ប្រាក់៥០០០រៀលឱ្យ ។
នាងឥតទទួលយកឡើយ នាងថានាងពុំចេះលក់ប្តីទេ ។

ភាគទី ១៦ សំណាងអាក្រក់

នាងឯងមកចុះចិត្តក្រៃលែងអំពីវាសនាផលកម្មរបស់នាង។ នាងនឹកឃើញសេចក្តីសប្បាយរីករាយគ្រប់យ៉ាង ដែលនាងបានក្រេបជញ្ជក់ក្នុងរយៈពេល ៦ ខែជាងនេះ ។ នាងនឹកឡើងដូចជាស្រស់ថ្លីៗ ។ តាំងពីនាងចាប់ដៃប្តីប្រពន្ធពេលណា ប្តីនាងពុំដែលមានពាក្យធំពាក្យតូចអោយនាងមួយម៉ាត់ ។ គេមានតែសេចក្តីថ្នាក់ថ្នមទៅវិញទៅមកឥតរឱសថាន ។ នាងគ្មានកូនចិត្តអ្វីនឹងប្តីនាងសោះ ព្រោះនាងគិតថាប្តីនាងគ្មានប៉ុនប៉ងធ្វើបាបនាងឡើយ ។ តែនាងកូនចិត្តនឹងបិតាក្មេកនាង ដែលចេះលួងលោមយកនាងធ្វើជានុយកញ្ជក់យកត្រីបាត់ ។ ខ្លួនបិតាក្មេកនាងប្រៀបដូចជាសន្ទូច, រូបនាងជានុយ, ប្តីនាងជាត្រីដែលគេវាត់បានយកទៅអាស្រ័យ សប្បាយចិត្តចោលនាងអោយទៅជាមនុស្សឯកោអាណាថា ។ ឱនេះហើយ "ពោះជាទេវទត្ត មាត់ជាទេវតា" ។ នាងដើរបណ្តើរគិតបណ្តើរទឹកភ្នែកចេញពេញទាំងមុខ ។ គួរអោយអនិច្ចាដល់ស្រីកំសត់កោះឧកញ៉ាតី ដែលចេះតែដើរឥតឈប់ឈរ ។ នាងទោណារអេះ ? នាងដើរតាមវិធីប៉ាស្តិយេទៅត្បូង រួចបត់ទៅកើតតាមវិធីវែរដង ។ រួចទៅឯត្បូងទៀតតាមផ្លូវព្រៃឥតរ ។

នាងចេះតែដើរដូចគេយល់សប្តិ ឥតដឹងពេលវេលាទិសតំបន់ណាដែលត្រូវទៅឡើយ ។ នាងរត់ផងគ្រងកន្លែងណាដែលគ្មានមនុស្ស ពេលហត់នាង

បង្អង់ជើងបែកញើសគ្រប់រោមដូចគេដូតទឹក ។ ឱសេចក្តីលំបាកតោកយ៉ាកមនុស្សលោកអើយ ! ដែលបណ្តាលមកអំពីសេចក្តីក្រវហាម ។ នាងដើរដល់ស្ពានព្រះមុនីវង្ស ក៏ឈប់រារាំងមើលស្តាំឆ្វេង រួចនាងលើកដៃទាំងពីរប្រណម្យអធិដ្ឋានដល់គុណបុណ្យអ្នកមានគុណ មានឪពុកម្តាយជាដើម ព្រមទាំងគុណបុណ្យព្រះរតនត្រ័យ និងទេវតាទាំងមួយម៉ឺនលោកធាតុ សូមអោយជួយខ្ញុំ បើកើតជាតិណាទៀតសូមអោយខ្ញុំមូលមិត្តប្តីប្រពន្ធ កុំអោយបែកបាក់ដូចជាតិនេះឡើយ ។ សូមអោយខ្ញុំជួបតែនឹងប្រុសកំសត់ខ្ញុំ លុះត្រាតែដល់ព្រះនិព្វាន ។ លុះនាងអធិដ្ឋានរួច នាងរៀបលោតទៅក្នុងទន្លេ តែមានដៃពីរយ៉ាងមាំមកចាប់នាងជាប់ ។ នាងភ្ញាក់ព្រើត ។

- យី ! អ្នកណានេះមកចាប់ខ្ញុំ ? នាងបែរមើលក្រោយឃើញលោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិជាបិតាក្មេកនាង ។ នាងនិយាយខ្លាំងថា -

- លោកពុំត្រូវមកឃាត់ខ្ញុំទេ ។ លោកនឹងខ្ញុំឥតមានគុណឧបការៈអ្វីទៅវិញទៅមកឡើយ ។ លោកលែងខ្ញុំទៅ ។ លោកពុំត្រូវមកបង្ខាំងខ្ញុំ អោយខ្ញុំនៅរងគ្រោះទៀតឡើយ ។

លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិអាណិតនាងដែរ លោកខំអោយអ្នកបើកឡានជូនលោកតិចៗ តាមក្រោយនាងឯងម ព្រោះលោកយល់ច្បាស់ថានាងមុខតែទៅសំលាប់ខ្លួនហើយ ។

លោកពោលតបវិញ -
- "នាង ! នាងកុំអាណខឹងនឹងខ្ញុំ ។ ខ្ញុំឥតបណ្តេញនាងឡើយគឺធ្វើម្តេច

កម្មផលរបស់នាង ព្រោះប្តីនាងលែងទទួលស្រលាញ់នាងទៀត ។ ខ្ញុំពុំអាចបង្ខំ
ចិត្តមនុស្សទេ ។ នាងឃើញស្រាប់ហើយ ។ នាងកុំធ្វើយ៉ាងនេះ ព្រោះខុសនឹង
បទព្រះពុទ្ធសាសនា ។ តែតែងនិយាយឃើញៗ ថាមនុស្សសំលាប់ខ្លួនឯងព្រះ
ប្រោសពុំរួចទេ ជាប់មានវេរា ៥៥០ពាន់ជាតិ ។

- ឱ លោក ! មានប្រសាសន៍នេះចំពោះ ព្រះនាងតបដោយពាក្យចម្លែក
លោកនេះចំណុះឱ្យមានធម៌មេត្តាមែន លោកចេះអោយដំបូន្មានគេ លោក
ចេះប្រដៅខ្លួនលោក ជាមនុស្សសម្មាសិទ្ធិ ព្រោះលោកល្អណាស់ ចេះធ្វើអោយ
គេបែកបាក់គូសង្សារស្និទ្ធស្នាលរបស់គេ ។ អរគុណណាស់លោក ! ឈប់ឃាត់
ខ្ញុំទៅ, ខ្ញុំលាហើយ សូមលោកនៅអោយបានសុខសប្បាយជាមួយនិងកូនលោក
និងកូនប្រសាសន៍លោកចុះ ។

នាងខំប្រះអស់ទំហឹង ដើម្បីនឹងលោតក្នុងទឹកទន្លេដែលកំពុងជន់អស់
របត់ ។ តែនាងពុំអាចប្រះរួច ។

លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិក្តៅចិត្តណាស់ ឮសំដីចេញព្រោះហាក់ដូចជា
កាប់ក្បាលនឹងពូថៅ តែលោកខំអត់សង្កត់ចិត្តពុំខឹង ព្រោះលោកគិតថា កុំតែ
បាននាង កូនលោកស្លាប់បាត់បង់រូបនោមទៅហើយ ។ នឹកៗ ឡើងលោកអៀន
ខ្លួនលោកដែរ ដោយយល់ថា លោកប្រព្រឹត្តនេះជាកំហុសមួយយ៉ាងធំ ។ សំលេង
មួយពីក្នុងខ្លួនលោកបន្ទោសលោកជាខ្លាំង ។ លោកតែបណ្តោយអោយស្លាប់
ជីវិតនាងឯម លោកក៏រស់នៅពុំសុខសប្បាយដែរ ។ តោងតែនិយាយលួងលោម
នាងអោយចូរចិត្តវិញ ។ គិតដូច្នោះហើយ លោកក៏អង្វរនាងឯមអោយតាម

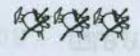
លោកមួយពេលនេះចុះ គឺថាសុំអោយនាងទ្រាំទៅក្រែងប្តីរបស់វិញ ។

នាងគិតក្នុងចិត្តថា : "យីនេះចំណុះចិត្តទេវទត្ត មាត់ជាទេវតា" ។ ប៊ុន
ប្រសប់មែន ។ ឈ្លើយអញតាមម្តងចុះៗ នាងនិយាយតបទៅលោកឧកញ៉ា
មហាសម្បត្តិ ដោយនាងសង្ឃឹមថា ប្រហែលថ្ងៃណាមួយនាងនឹងបានជួបប្តីនាង
វិញ ។

- បើលោកមេត្តា, ឈ្លើយសូមតែយកខ្ញុំទៅនៅស៊ីឈ្នួលអ្នកណាមួយបាន
ហើយ ។ ខ្ញុំពុំទៅស្រុកវិញទេ ។ ខ្មាសព្យាតិសន្តានអ្នកស្រុកណាស់ ។

លោកឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិ ក៏រុញនាងអោយឡើងឡាន រួចលោកជិះ
ខាងមុខទន្ទឹមអ្នកបើកនាំទៅផ្ទះលោកសិន ទំរាំលោករកកន្លែងអោយនាងធ្វើ
ការបាន ។

សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់នាងឯម តើបានសម្រេចដូចសេចក្តីប្រាថ្នាឬទេ !
អស់លោកអ្នកអានគង់ជ្រាបនៅពេលនេះ ។

ភាគទី ១៧ ថិវភាពថ្មីនាងឯង

ព្រះអាទិត្យរះត្រចះបញ្ចេញរស្មីក្រហម, រួចពណ៌មាសមុននឹងបើកកំដៅ
អោយភ្លឺមែនទែន ។ ខ្យល់បក់ត្រជាក់ល្អមួយព្រោះជាខែទឹកឡើង ។ តាម
ផ្ទះមនុស្សប្រុស-ស្រី ឡានស៊ីក្លូ ម៉ូតូបើកបរច្រវាក់ទ្រហឹងអីងកង ។ លោក
ឧកញ៉ាមហាសម្បត្តិ និងនាងវេន្តកំពុងគិតគ្នា ។ នាងឯងនៅជំណែកក្នុងបន្ទប់
តូចមួយជិតរោងឡាន ពុំទាន់ភ្នាក់ផង ព្រោះនារីអស់កំលាំងណាស់ ។

នាងវេន្តជំរាបលោកបិតាក្មេកនាង ÷

- លោកឪពុក, ខ្ញុំនិយាយនឹងម្តាយមីងខ្ញុំរួចហើយ ។ គាត់ព្រមទទួល
យកនាងឯងជាកូនឈ្នួល ដើម្បីជួយធ្វើអោយទាល់តែនាងភ្លេចបងវុធី ដោយ
គាត់ចេះឧបាយកលច្រើនណាស់ ។

- អើល្អហើយ ! ឪពុកអរណាស់ បើអ្នកស្រីម្តាយមីងកូនជួយបាន ។

ម្តាយមីងនាងវេន្តជាស្រីមេម៉ាយ ទើបនឹងយកប្តីលើកទីពីរទៀតគឺ
លោកឧកញ៉ាពាណិជ្ជកម្ម ជាអ្នកមានសម្បត្តិម្នាក់ដ៏ស្តុកស្តម្ភមួយដែរ ។ អ្នក
ស្រីឈ្មោះគង្គាធាត់ក្រអាញ កខ្លី ខ្លួនវែង ដៃជើងខ្លី មុខកន្តបរាងបាក់ផង ។
អ្នកស្រីនេះមានដំណើរទាដើរអីអែដោយធាត់ពេក ។ គេមានកូនដើមម្នាក់
អំពីខ្មោចថៅកែទឹមនៅកំពង់ទួល នារីជាកូនឈ្មោះវិបុល ដែលត្រូវជាជីដូនមួយ
បង្កើតនាងវេន្ត ។ លោកពាណិជ្ជកម្មមានផ្ទះលេខ ៤០ ផ្លូវព្រៃនគរ ។ ផ្ទះដ៏កល់

ឥដ្ឋប្រក់ក្បឿង រៀបមានបន្ទប់ខាងក្រោមផង មើលមួយភ្លែតច្រឡំថាផ្ទះថ្មីពីរ
ជាន់ ។

រសៀលម៉ោងបួនបួន លោកមហាសម្បត្តិប្រាប់ឯង ÷

- នាង ខ្ញុំរកកន្លែងអោយនាងស៊ីឈ្នួលបានហើយ ។

នាងត្រូវទៅធ្វើបាយអោយសំលាញ់ខ្ញុំម្នាក់នៅផ្លូវព្រៃនគរ ។ លោក
ពាណិជ្ជកម្មចិត្តល្អណាស់ ។ មួយទៀតលោកគ្មានកូនចៅច្រើនទេ ការទៀតក៏ពុំ
នឿយផង ។

ឯងលើកដៃសំពះអរគុណគេ ។ រួចជិះឡានទៅលំនៅអ្នកស្រីគង្គា ។

នាងចូលដល់សំពះសួរលោកប្រុស-ស្រីទាំងពីរព្រមទាំងកូនក្រមុំគេផង ។

លោកពាណិជ្ជកម្មអ្នកបំរើថ្មី លោកមានចិត្តអាណិតជាម្តង ហាក់ដូចជា
បានកូនមួយមកនៅជាមួយ ព្រោះលោកពុំស្រលាញ់កូនចុងស្រីលោកសោះ តែ
ទាល់ថាឯងយកម្តាយទៅហើយ ។ លោកមហាសម្បត្តិលាស់លាញ់យ៉ាងប្រញាប់
ដោយលោករវល់ទៅបើកប្រាក់អោយគូលីផង ។

អ្នកស្រីគង្គាសួរទៅនាងឯង ÷

- ចុះនាងឈ្មោះអ្វី ?

- ចាំ៖ ខ្ញុំឈ្មោះឯង, នាងឆ្លើយ ។

ស្រុកទេសនៅឯណា ?

- ចាំ៖ នៅកោះឧកញ៉ាតី ។

លោកប្រុសលាន់មាត់ : "យីអីចឹងបានជារូបរមោមស្រស់ណាស់ ឥតចាញ់

នារីទីក្រុងទេ. គេសរសើរគ្រប់មាត់ថាស្រីកោះឧកញ៉ាតិល្អៗ ណាស់ ។
 នេះជាពាក្យពិតមែន ។
 លោកស្រីធ្វើជាសំឡក់លោកប្រុស ។ លោកក៏ឈប់និយាយ. ដកហាវ
 មួយជក់. អញ្ជើញចុះដីឡើងឡានទៅបាត់ ។

ភាគទី ១៨
ចំនិតអាក្រក់

នាងឯមនៅបំរើលោកឧកញ៉ាពាណិជ្ជកម្មិ ដោយយកចិត្តទុកដាក់ឥត
 អោយឆ្គង ។ នាងភ្ញាក់ពីព្រលឹមបោស. ជូតផ្ទះយ៉ាងស្អាតព្រមទាំងរៀបចំអីវ៉ាន់
 គ្រប់មុខក្នុងផ្ទះបាយ មានដាំបបរ ឆុងកាហ្វេទុកជូនលោកប្រុសរួចស្រេចហើយ
 ទើបនាងកាន់កញ្ចប់ទៅផ្សារ ។

ត្រឡប់ពីផ្សារវិញនឹងរៀបចំដាំបាយធ្វើម្ហូប រួចលើកដាក់ចានជូនគ្រូ-
 សារគេបរិភោគ ។ រួចអំពីនោះនាងលាងចានរៀបចំផ្ទះបាយទៀត ។ បាយរួច
 នាងអង្គុយដេរទាល់តែម៉ោងបួនបាយ ទើបនាងចាប់ធ្វើបាយរៀបម្ហូបទៀត ។
 នាងឥតមានពេលទំនេរទេ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ លោកស្រីគង្គាប្រើអោយនាង
 បោកអ៊ុតថែមទៀត ។ ឱ ! គួរអោយស្រណោះដល់នារីកំសត់កោះឧកញ៉ាតិជា
 ក្រែលែង ។ នាងស្នេហាខ្លួនអស់ថែមទាំងខ្មៅទៀត អាយុនាងដែលទើបនឹងបាន
 ១៩ ឆ្នាំ ក៏ក្លាយទៅដូចជានារីអាយុ ៣០ ហួយ ។

ឱ ! គួរអោយអាណិតនាងដែរ ព្រោះនាងមកស៊ីឈ្នួលនេះស្មានថា មក
 នៅបានសុខ ព្រោះនាងស្មានថាចៅហ្វាយនាងចិត្តល្អ ។ ដោយពិតនាងចូលក្នុង
 ក្រុមកសត្រូវសាហាវដែលបណ្តាលមកអំពីនាងរើនូ ដោយគេប្រុងព្យាបាលនាងឱ្យ
 វិនាស ព្រោះនាងជាឧបសគ្គរបស់គេទៅអនាគត ។ លោកប្រុសមានធម៌សប្បុ-
 រសណាស់ ។ លោកប្រគល់បន្ទប់មួយដាច់ទៅលើរូបនាងឯម តែលោកស្រីវិញ

លោកសុំត្រលុំជាមួយនឹងក្មួយស្រីលោក ដែលជួយលាក់នៅអាទិកំបាំងគ្រប់
 យ៉ាង ដែលលោកស្រីបានប្រព្រឹត្ត ។ រាល់ថ្ងៃលោកស្រីគង្គារាយស៊ីសឹកពុំដាច់ ។
 មួយខែៗ លោកចាញ់ប្រាក់ពាន់ ។ ប្តីលោកពុំដឹងទេ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ លោក
 ស្រីប្រព្រឹត្តល្មើសលើច្បាប់ស្រីថែមទៀត ។ លោកទៅមានសាហាយជាមួយនឹង
 ថៅកែចិនម្នាក់ឈ្មោះតាំងតុក ដោយលោកត្រូវការដាក់ផុកស៊ីសឹក ។ រឿងអស់
 ទាំងនេះនាងរើនូ ដឹងទាំងអស់ ព្រោះនាងបានប្រគល់បន្ទប់ផ្ទះនាងមួយយ៉ាង
 ស្ងាត់ ជូនលោកស្រីជួបសង្សារលោកម្តងៗ ។ ហេតុនេះបានជាបុរាណដំណាល
 ថា "បើប្រុសលេងល្បែងមធ្យមទេ តែស្រីលេងហើយអស់រលីង រួចនឹងផ្ទុះខ្លួន
 ទៅជាមនុស្សក្បត់ចិត្តប្តីថែមទៀត" ។

នាងឯងដែលនៅបំបើកដឹងរឿងហេតុអស់នោះដែរ ព្រោះមិនប៉ុលជា
 ប្រពន្ធជម្ងត់អ្នកបើកឡាន ដែលនៅផ្ទះជាមួយលូចខ្សឹបប្រាប់ ។ មួយទៀត
 លោកប្រុសទៅធ្វើការបាត់ នាងឯងតែងតែដើរលបមើល ថៅកែចិនមកបញ្ជិះ
 ឡានយកលោកស្រីសឹងតែរាល់ពេល ។ នេះហើយដែលមនុស្សពាលពោលថា :
 "ត្រីឆ្មាញ់គឺត្រីព្រលួង ស្រីល្អគឺស្រីប្រពេតន" ។

ភាគទី ១៩ ចិញ្ចៀនពេជ្រ

លោកឧកញ៉ាពាណិជ្ជកម្មមានប្រសាសន៍ប្រាប់លោកស្រី ។

- អូន ! ខានស្លែកនេះ បងទៅកំពង់ចាមដើម្បីចូលដេញថ្លៃព្រៃគាប់ ។
 អូនរៀបចំអីវ៉ាន់អោយបងអំពីស្លែកនេះទៅ ។

- ចាំ ! លោក ។ លោកអញ្ជើញទៅកុំច្បូរពេក ។

លោកស្រីអរណាស់ ព្រោះបានឱកាសល្អ ។ មួយគឺលោកបានជួបសង្សារ
 លោកទល់ភ្លឺ ។ ពីរលោកនឹងប្រកបកិច្ចកំបាំងមួយដំណាមកជាទោសឧក្រិដ្ឋចំ-
 ពោះរូបលោក ។

ក្នុងពេលលោកប្រុសកំពុងដូតទឹកក្នុងបន្ទប់ទឹក លោកជំនិនកូនស្រី
 លោកអ្វីៗថា ៖

- កូន ! ប៉ាឯងទៅកំពង់ចាមខានស្លែកហើយ ។ ម៉ាក់គិតធ្វើឧបាយមួយ
 យកក្តែមទៅដាក់តុក ។ បើវាជាប់ទោសវាអស់ឃើញមុខុំធីហើយ បងរើនូ
 ឯងសប្បាយចិត្តពុំខាន ព្រោះគេសន្យាថាអោយខ្សែពេជ្រឯងមួយសម្រាប់ជា
 រង្វាន់ ។

- ចុះម៉ាក់ធ្វើម៉េច ? នាងវិបុលសួរ ។

- យី ! ហេតុតែក្មេងមិនដឹងខ្យល់សោះ ។ នែកូន ! ចាំស្តាប់ហ្ន៎ ! វា
 ងាយលើគោកអាក់ប៉ូចការយ៉ាងនោះ ។ នែស្តាប់ម៉ែណា ។

- ចាំៗ ! ម៉ាក់មានប្រសាសន៍ទៅមើល ។ យី ! ខ្ញុំស្រលាញ់ណាស់ខ្សែ

ពេជ្រនោះ ។ ខ្សែពេជ្របងរើស្តប្តឹងឬ ?

- ខ្សែឯណាទៀត ? នែ ! ស្តាប់សិនកូន ។ ដំបូងយើងយកចិញ្ចៀន
ពេជ្រទាំងគ្រាប់ម៉ាក់នេះ ដាក់ក្នុងស្រោមខ្នើយក្តែមដេកដែលនៅក្នុងបន្ទប់វា ។
រួចម៉ាក់ធ្វើជាឆោឡោឆែកឆេរមើលបន្ទប់ក្មេងបំរើឯទៀត ហើយដល់វាមកពី
ផ្សារយើងមើលបន្ទប់វា ។ រួចធ្វើភ្ញាក់ឆោឡោទះតប់ប្តឹងកុម្មីស្បែក គេមក
ចាប់វាភ្លាម ដោយមានភស្តុតាង មិនតែប៉ុណ្ណោះគេបញ្ជូនវាទៅគុកចំទៀត ។
ម៉េចស្រួលទេកូន ?

វិបុល អរណាស់ទះដៃផង ។

- កុំមាត់ខ្លាំងពេកក្រែងប៉ាងដឹង (នេះសំដីលោកស្រីជាចុងបង្ហើយ)

លោកប្រុសនៅក្នុងបន្ទប់ទឹកផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ ដឹងរឿងទាំងអស់ ។
លោកអាសូរនាងឯមឥតឧបមា ។ លោកចេះតែនឹកក្នុងចិត្តថា អញត្រូវតែជួយ
ឯមអោយរួច បើជួយពុំបានទេ អញទុកដូចជាផ្សំគំនិតជាមួយ ។ យី ! ប្រពន្ធ
អញនេះចិត្តអាក្រក់មែន ។ លោកគ្រាន់តែសំគាល់ក្នុងពោះរួចស្ងៀមទៅ ។

ពេលសម្រាន្តលោកចេះតែគិតមមែកក្នុងចិត្ត ដើម្បីនឹងស្រាយបញ្ហា
ចិញ្ចៀនពេជ្រនេះ ។ យកនាងឯមទៅជាមួយពុំកើតទេ ព្រោះលោកស្រីមុខជា
ពុំអោយទៅទេ ដោយធ្វើឧបាយប្រថុណ្ណ ។ ឥឡូវហៅមកប្រដៅក៏ហួសនឹង
ប្រដៅហើយ ប្តីប្រពន្ធចាស់ទុំតែរៀងខ្លួន ។ យី ! ពិបាកគិតណាស់ហ្ន៎ ! លោក
ក្រោកពីសម្រាន្តម៉ោងមួយបួន ។ មាន់រងាវម្តងៗ ក្នុងយប់ស្ងាត់ ។ ខាងក្រៅ
ព្រៃសូរមាត់កង្កែបយំស្រែកហៅភ្លៀង ។ រួចមានសំលេងចម្រើតយំទៀត ។
លោកបើកភ្លើងភ្នែក ទាញបារីមួយអុជពិសា រួចសម្រាន្តលើកៅអីដាក់ភ្នែក

លោកសំឡឹងតាមផ្សែងហាក់ដូចជាសួរទៅតា អោយជួយគិតលោកផង ។ យី
ពិបាកគិតណាស់ហ្ន៎ ! នេះជាសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់លោកក្នុងលើកទីពីរ ។

ឱឯមអើយ ! ចុះអកុសលអ្វី ក៏នាងមកនៅជាមួយខ្ញុំអោយបានទទួល
រងគ្រោះនេះទៅអនាគត ។ ឥឡូវឯងគិតអោយឈប់នៅគេមិនព្រមជាដាច់
អហង្ការ ។ ឥឡូវទៅប្តឹងចៅក្រមខ្លាចគេសាកសួររកសាក្សីដែលបានដឹងព្រ
ទេ ឈ្លើយចុះកុំគិតវែង ។ បណ្តោយអោយរឿងនេះដើរតាមលំអានរបស់វា ឱ្យ
ចប់ចុង ចប់ដើមទៅចុះ ។ បើភ័ព្វវាសនានាងឯមមាន អញជួយទាល់តែរួច ។
ម៉ឺងៗ ! នាឡិកាវាយម៉ោងពីរទៅហើយ ។ លោកឡើងលើគ្រែផ្ទៀងផ្ទាវ
ឡើងក៏លក់ទៅ ។

លោកសម្រាន្តយល់សប្តិឃើញពុំល្អសោះ ។ លោកឃើញហាក់ដូចជា
មានមនុស្សរូងទ្រូងលូកយកច្រើម ។ លោកភ្ញាក់ភ្ញាមខំសញ្ជឹង ។ អ្វីអីចេះ. អ្នក
ណាមកធ្វើបាបអញ ។ លោកមើលម៉ោងៗ ប្រាំភ្លឺ ។ ទេពុំស្រួលខ្លួនទេដឹង ។
លោកបើកយកទឹកទាញអស្សប្រមូលគ្រាប់ពិសាលេបក្តី រួចសម្រាន្តទៀត ។

លោកភ្ញាក់ឡើង ព្រះអាទិត្យបញ្ចេញរស្មីពេញតែបន្ទប់លោក ព្រោះ
លោកចូលចិត្តសម្រាន្តបើកបង្អួច រួចថែមទាំងបន្ទប់លោកសម្រាន្តបែរទៅទិស
ខាងកើតផង ។ លោកភ្ញាក់ប្រញាប់ប្រញាល់ដើម្បីទៅក្រសួងមេព្រៃ ។ លោក
ឥតងូតទឹកទេ ។ គ្រាន់តែលុបមុខដុសធ្មេញ ពិសាកាហ្វេមួយក្របសំលឹងមុខ
ឯមដោយមេត្តាធម៌ រួចអញ្ជើញឡើងឡានភ្លាមមានពូម៉ូតជាអ្នកកាន់ចង្កូតរថ-
យន្ត ។

